

משה קרסו: הפלישה

באכזריות של צפע
בעינינו האלכסוניות
במבטינו הטטריים
נצפה
מעל ההרים
אל העמק השלו
נצפה
אל האכר שבכעמק
אל האכר המרים את עיניו
אל דמיות האפק
הגזורות מנִיר
מעל צוארי ההרים

נצפה!
אל הים
אל הענן
אל השמש המכין את החשך
אל החשך הנדחק אל השמים
נצפה
בהתרגשות
המתעצמת גלים גלים
כהד הרעם בחדר סגור
נצפה
אל ריח הדם המחמיץ אדמה לבן
אל הרצח אל השד
אל טעם האנס
אל הדם האדם והחם
המחיה
את צחוק גרונם של צידי הנשים

והנה
יקראו סוסינו
את חלקות האדמה ממושכם לדורות...
יבלעו סוסינו

המהירים מנשרים

את הזמן לנצח...

יטוסו וסוינו

נמוכי הקומה

אל קרבנות העמק

אל הנסים על נפשם

אל הזועקים מאימה

אל הכורעים ברך לחנינה

אל צל הבתים העולים באש

ישיגו וסוסי... תקטענה חרבות

את זעקתו האחרונה

של ראשם הערוף

הטס

אל רגלי הסוסים

אור השמש ירח ממזרח

וקולות ליל האדם תגלגלו למערב

ואנחנו

נטפס

אל ההרים הגואלים

ובלחוף לשוננו בשפתינו

נרק מבט בוז

של זכר שבע

אל קרבנותינו השחוטים

המצב

כדם נקי

כברד בסער

עולים יורדים

שקפים

מעל עולם

בין ירח לענן.

שקפים

שולפים

דגה.

הם

קורעים

את היס

כעיני אויב.

אחר כך

ביום אָהד

ביום של אָמת

ביום של אור מסנור

ביום של כוכבים כפנסים

ביום של טפוס על ענן השמים

ביום של נגינה על מיתר הגשם

ביום ההוא

מיאש כסוס הלומד לטוס

אשבר את קלומותי

כסכיני־גלוח חלודים

ומידי הפצועות

אמות...